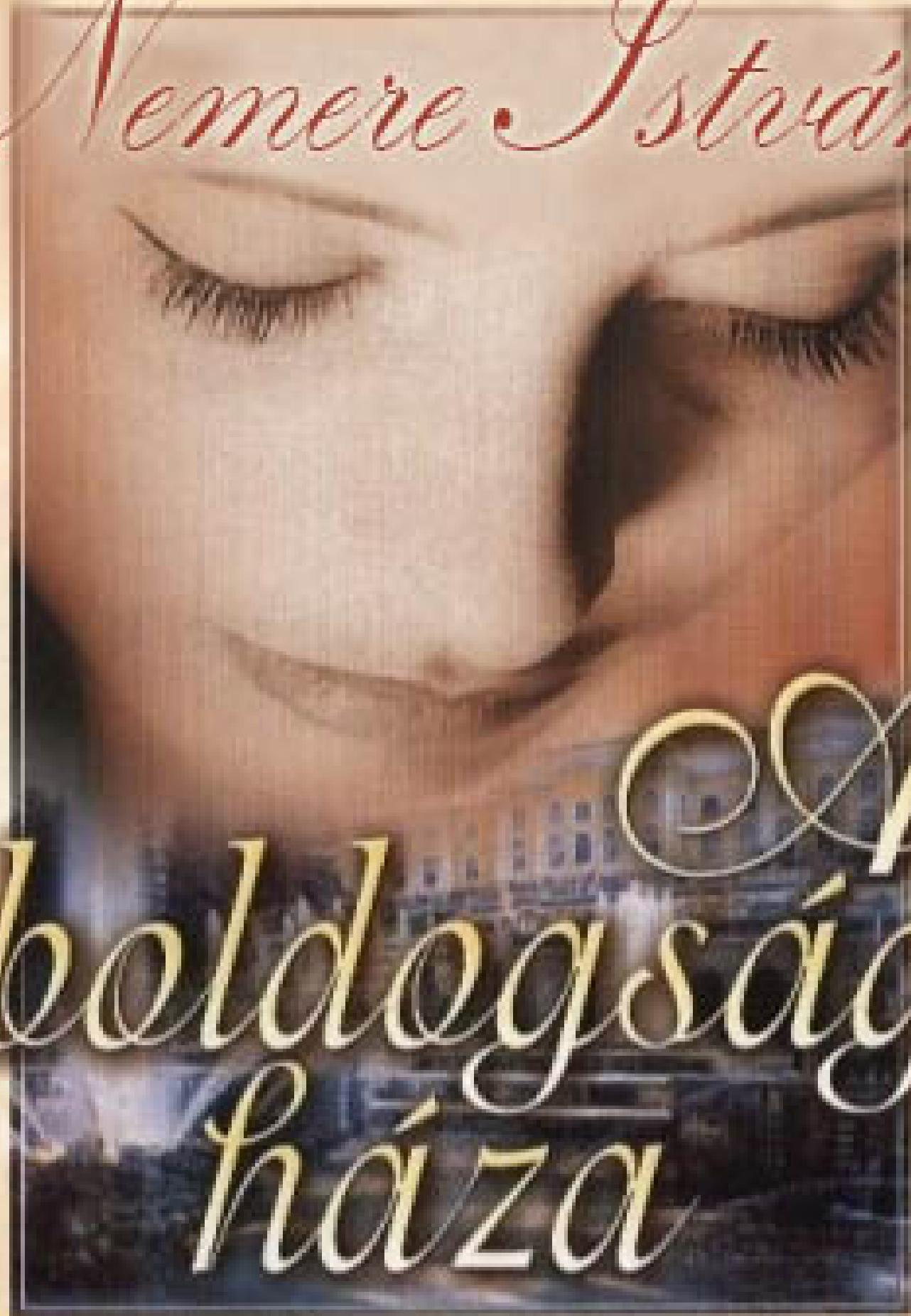

Nemere István

*boldogság
háza*

s z e r e l m e s r e g é n y

NEMERE ISTVÁN

A BOLDOGSÁG HÁZA

Szerelmesregény

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-316-8

adamo books kiadó

1. A palotában

Az udvaron még égtek a fények.

De ennek hamarosan vége, tudta Ingrid. Mindjárt éjfél és ha csak nem történik valami rendkívüli, pontban tizenkettőkor – vagy ahogyan Randel „udvarmester” szokta mondani: „Pontban nulla óra nulla-nulla perckor” – kioltják a fényeket. A palota udvara aztán sötétségbe burkolózik. Igaz, beesik ide még némi fény, hiszen a többi ház vagy villa sincs nagyon messze. A kerten át azok lámpái idefénylenek, és az utcai közvilágítás lámpái is dobnak némi halvány fényt a Stenburg-palotára.

„Stenburg-palota”...? Ingrid ajkán kicsi volt a mosoly. De most nem akart erre gondolni. Különben is késő már. A vendégek elmentek, végre nyugalom lesz. Nagyot nyújtózott és már előre örült annak, amit most majd tehet. Ehhez persze előbb be kell zárnia az ajtót. A szobája az első emeleten van, külön kijáráttal a terjedelmes teraszra. De ha behúzza a nehéz bársony függönyöket, senki sem láthat be ide. Különben is, ki járna éjjel a palota teraszán?

Mielőtt az ajtóhoz ért, kopogtak.

– Igen?

– Csak én vagyok – Veronica, a szobalány dugta be fejét az ajtó résén. – Szüksége van még rám, kisasszony?

Csak Veronica, ez a helybeli feketehajú, mindig vidám lány kapott engedélyt arra, hogy őt egyszerűen „kisaszszonynak” szólítsa. És ő is csak akkor, ha más nem hallja. Nagyon unalmas lenne folyton azt a bizonyos szót, azt a rangot hallani. Ingrid rámosolygott:

– Nem kell már semmi, Veronica. Mehetsz aludni.

– Akkor jó éjszakát – az ajtó becsukódott. Ingrid bezárta, aztán jöttek a függönyök is. Amikor már úgy érezte magát, mint aki biztonságban van – még egyszer körbeszaladt a falak mentén. Sehol egy rés...? Senki sem fogja látni, mit művel...?

Megbizonyosodott róla, hogy nem, nem fogják látni. Mégis lekapcsolta a nagy csillárt, csak az ágya mellett égett egy éjjeli lámpa. Aztán elővette a fiókból a laptopot. Kinyitotta, beírta a jelszót – ezt rajta kívül senki sem ismerte. Olyan szót választott, amit ő maga talált ki, így avatatlan ugyan soha nem fogja azt megfejteni. Ezért el sem olvashatják majd, amit írt...

Ingrid a klaviatúra fölé görnyedt és ujjai máris sebesen ugráltak a billentyűk fölé.

– Lehet, hogy ebben az egyetlen ügyben soha nem fogunk egyetérteni? – kérdezte az idős férfi.

Az asszony nem válaszolt, még nem. Egyelőre töprengett.

Késő volt márt, talán éjfél is elmúlt. Most jöttek haza egy fogadásról. Még vérükben dobolt a diszkrétén fogyasztott alkohol, még mintha hallották volna az ottani zenét. Talán érezték a vendégekkel folytatott beszélgetések súlyát. Vagy olykor súlytalanságát.

Az asszony ötven múlt, elhízott, tagjai itt-ott csaknem kibuggyantak a szűkre szabott ruhából. Ritkuló haját vendégfonattal pótolta, egykor igazi szőke volt, mára már lám, a színe is megkopott kissé. Ugyanakkor tudta, hogy jól állnak neki az aranyékszerek. Májfoltos karjain néhány karperec, mellén súlyos nyaklánc csillant – most sze-degette le őket, egyenként. Némelyik csatjával, kapcsával nem is boldogult, ilyenkor a férfi segített neki. Ő erősen túlment már a hatvanon, a feje tiszta ősz volt. Szemlátomást most már ő sem érezte jól magát az öltönyében. Lát-szott, szívesen megszabadulna nyakkendőjétől is, de a hölgy jelenlétében erről szó sem lehetett. Így csak feszengett és titokban a nagy faliorára pillantott.

A palota legszebb terme volt ez. Az épületet még a tizenkilencedik században emelték, mára elavult a beosztá-sa. De annak, aminek most használták, nagyon is alkalmas volt. Hiszen annakidején palotának szánták, kis palotá-nak. És az volt most is.

– Ingrid mégsem egy... egy árucikk – mondta végül az asszony. Beharapta az ajkát. A férfi a szeme sarkából azért odafigyelt, tudta, hogy a legszívesebben mondott volna még valami mást is. A díszes kis asztalhoz ment, töltött az italból. Meg sem fordult a fejében, hogy behívja az inast. Azért ha hatvannyolc éves is, két poharat még tele tud tölteni teljesen egyedül – jelezte makacs vállrándítása, igyekvése.

Az asszony körülnézett. Mintha a környezetét taksálná. Volt mit néznie – a falakon felül és a mennyezetén gazdagon aranyozott stukkó-díszítés gyönyörködtette a szemet, a festmények is sokat értek. Nem is szólva a valódi perzsáról, amely szinte besüppedt a lábuk alatt. Ebben a teremben a tárgyak összesen legalább százezer eurót értek. És még hány terem és szoba van a palotában? Mielőtt túlságosan elragadták volna a számok, rá kellett jönnie: már csak néhány szoba van, ahol megmaradt az arany stukkó, és festmény is alig van a falakon. Néhol nagy üresség jelzi, hogy az utóbbi években olykor bizony el kellett adni ezt-azt. Képet, régi porcelánt, ékszer, szőnyeget.

– Senki sem állítja, hogy árucikk. De hát ez a dolgok természetes rendje. És egyben megoldás... hm... más problémákra is. Ön is jól tudja, asszonyom, hogy miről van szó.

Tudta, persze, hogy tudta. De most nem akart erre gondolni. Fáradtnak érezte magát – nem is csak ma, hanem úgy általában. Már oly sok éve folyik ez a harc.

– Tudom, tudom. De most... nem szeretnék erről beszélni.

– Ha nem ma, akkor holnap. Ha nem holnap, akkor holnapután. De sokáig már nem lehet húzni-halasztani. Gondoljunk a másik félre is. Ők sem maradhatnak bizonytalanságban... Túl sokáig nem.

Az asszony egy pillanatra csaknem megsértődött. Miért sürgeti őt, ennyire keményen, mint egy hajcsár? Gustav mostanában túl sokat enged meg magának. Mert mi az, hogy csakúgy egyszerűen „asszonyomnak” szólítja...? Míg élt a férje, ilyesmire bizony aligha vetemedett volna. Lopva rápillantott. Láttá fáradt vonásait. És akkor hirtelen megsajnálta. Már mióta tart ki mellettük...? Lassan harminc éve lesz. Nem lehet tőle rossznéven venni, ha ilyen korban már valami véglegesnek tetsző megoldás után vágyakozik.

„Ahogyan én is”, jutott még eszébe. Felhajtotta az italt, letette a poharat. Az elhatározás merész volt. Mintha csak most látta volna be, hogy tovább nem habozhat. Igen, ennek egyszer véget kell vetni.

– Tíz napot kérek, Gustav. Addigra... elrendezem magamban is, és beszélek Ingriddel is. Ma hányadika van?

– Április kilencedike, asszonyom.

– Legkésőbb tehát április tizenkilencedikén visszatérünk rá és közlöm majd a... végleges elhatározásomat.

Gustav szótlanul meghajolt. Látszott az arcán, hogy örül a döntésnek. Akkor is, ha még nem tudhatja, mi lesz az.

„Még én sem tudom”, villant az asszony agyába, mielőtt elfordult, hogy a hálósobájába vonuljon.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet?

A kérdés közben Mario apjára pillantott. Az „öreg” még nem is volt olyan öreg. Ötven múlt januárban. Ha Mario belegondolt, hogy az apja ötven évvel azelőtt született... Hiszen azok még a rettenetes ötvenes évek voltak, azoknak is a kezdete. Szörnyű, hogy milyen régen volt! Alig egy ugrás választotta el a kőkorszaktól – szokta mondani, ha idegesíteni akarta az öreget, legalább egy kicsit.

De most szó sem volt idegesítésről. Roberto Montesimo kipihenten, frissen érkezett haza szabadságáról és tetterre készen ült a kis irodában. A számítógép is ott volt előtte. Készen állt tehát a munkára. Mario leült vele szemben és mosolyogva szemlélte. Mióta az anyjuk a válás után elköltözött Argentínába, nem látta őt és nem is hiányzott neki. Huszonöt éves volt, felnőtt. Nagy néha eszébe jutott: hát vajon apának hiányzik-e a volt felesége? De hát az anyja évente egyszer, karácsonykor szokott telefonálni. Férjhez ment egy argentinhoz. Nem is élnek rosszul – Mario csak ennyit tudott. És neki ez elég volt.

Nem látott bele az apja fejébe. De most nyílt meg egy rés, mert Montesimo úr a szakmáról kezdett beszélni:

– Te jónak tartod, amit kitaláltál?

– Azért találtam ki éppen azt és nem mást, apa. Merthogy jónak tartom. A dolog sokak számára nagyon izgató tud lenni.

– De nem az a célunk, hogy az új tehetségeket felizgassuk, ugyebár.

– Ha ez az „izgatás” a szó nemes értelmében használatos, akkor miért nem? – ágált a fia. Mint mindig, születése óta, ha valami megragadta a fantáziáját, vagy valami mellett ki kellett állnia keményen, Mario gesztikulálni kezdett és önkéntelenül is felemelte a hangját. Az apja nézte a fiút. Aki persze nem is fiú már, inkább kész férfi. Csak az a baj, hogy még nem állapodott meg. Barátnők voltak már sokan, de egyszer sem látta azt az akarást, azt az elolvadó szerelmet, amire pedig Montesimo úr folyton várt. Bár ugyanakkor már féltette is a fiát az első nagy csalódástól. Amíg nem vesz komolyan senkit, nem is érheti baj, értette meg.

– ...vagyis arra kell gondolni, apa, hogy rengeteg ember él ebben az országban, aki szeretne írni. Vegyük ezt

száz százaléknak. Lehetnek ötvenezer, lehetnek százezren. Meghirdetjük a novella-pályázatot. A százezerből tudomást sem szerez róla mondjuk harmincezer. Mert nem internetezik, mert nem olvas újságot, vagy mert éppen most nyaral, vagy nem veszi észre az újságban a hirdetésünket... Marad hetvenezer.

Montesimo hátradőlt székében. A ház kis teraszán ültek, leánderek alatt. Roberto nem nagyon kedvelte ezt a házat. De hát itt kell lakniok a városban, hogy közel legyenek az irodalmi élethez. Bár ez talán csak az ő rigolyája volt. Lám, Mario már más nemzedék, ezek azok, akik mobillal érintkeznek és laptopon írnak, ezek bármikor bárhol képesek felverni a képzeletbeli sátrukat, mindegy nekik. Az a tengerparti ház, az igen... Roberto tudta, már nem kell sokáig várnia. Talán tíz év még? Vagy ha jól megy az üzlet, annyi sem. És akkor Mindent Marióra hagy, az egész könyvkiadót, és elmegy abba a házba. Csudajó évek várnak majd rá!

A férfi keskeny arcát fiára fordította, sötét szemét is rányitotta. Tényleg figyelni kell, hátha mond a gyerek valami okosat. „Hiszen az én fiam”, tette hozzá, alig titkolt büszkeséggel.

– ...szóval marad hetvenezer potenciális résztvevő. De amikor megértik, hogy mi csak novellákat várunk, nem novellákat, ezeknek legalább a fele rögtön továbblapoz és el is felejtí a dolgot. Többen akarnak kész „könyveket” azaz regényeket írni, mint novellákat. A novella sohasem olyan népszerű az írók között, hiába szeretik az olvasók azt is.

– Manapság sokaknak csak erre marad idejük – bólogatott az apja. Mario az egyetértéstől szinte szárnyakat kapott, arcán meg a szemében ott csillogott a lelkesültség, amikor folytatta sajátos számításait:

– A harmincöt ezer érdeklődőből legalább tízezer mégsem reagál. Mert most éppen nincsen novellája készen, vagy nincsen annyi, hogy egy kötetre való legyen. Akik már elkezdtek írni, akármikor régebben is, írtak kettőt-hármat, no mondjuk tízet, többet ritkán. Aztán ezer más dolguk támadt, felhagytak vele...

– Vagyis ez hány lehet?

– Minimum tizenötezer ember. Marad hát húszezer. Ezeknek lenne sok írásuk, gondolom, de azért van ott néhány ezer vagy tízezer ember, akinek van ám kellő önkritikája is.

– Optimista vagy...

– Lehet. No de mindegy, akár vannak ennyien, akár nem, ők hát ezért nem küldenek semmit.

– Egyáltalán lesz valaki, aki küld nekünk valamit? – tréfált az apja. Mario fölényesen legyintett:

– Túl sokan is lesznek. Ezt majd akkor értjük meg, amikor egy napon elkezdenek özönlenni a küldemények.

– Már rettegek, mennyi ostobaságot kell majd elolvasnunk. Ezrével jönnek a grafománok izzadmányai... – Roberto Montesimo úgy tett, mint aki már most alaposan kétségbeesik és két keze közé temette a fejét. Mario nem volt ennyire pesszimista, illetve...

– Ezt így kell elfogadni, apa. Ha festőversenyt hirdetnének, ott is jelentkezne rengeteg ember, aki még egy pálcika-emberkét sem tud lerajzolni, mégis festőnek hiszi magát. Így van ez nálunk más téren is. Mert hiszen mit látnak az emberek? Hogy a visszavonult színész, a labdarúgó, még a hírgyű boksoló is, sőt még a valóságshow-ban szerepelt tetovált egysejtű is írónak képzelet magát, mi több: a végén csakugyan kiizzad valamit, persze erős szakmai hátszéllel, titkos segítőkkel, akik azért valamennyire tényleg tudnak írni.

– De mi nem ezekre számítunk.

– Nem hát, apa. Mi arra a körülbelül öt-hatezer emberre számítunk – bár lehet, csak háromezer-kétszázötvennégyen lesznek – akik végül is veszik maguknak a bátorságot vagy a szemtelenséget és elküldik a kötetet. Jönnek majd számítógépes lemezen és az interneten és postán és kézzel írva és nyomtatva és legépelve és mindenféle egyéb módon.

– Bírjuk majd?

– Bírjuk. Szerény díjazás fejében a volt évfolyamtársaim is besegítenek. Öten lesznek, meg mi ketten. Ha mindenki csak naponta húszat néz át, az száznegyven per nap. Ezernégyszázzal megbirkózunk tíz nap alatt, úgy vélem, három-négy hét alatt végére járunk az egésznek. Ha véletlenül ennél is több pályamunka érkezne, hát találok még néhány irodalom-szakost, akik az első selejtezést elvégzik.

– Szerinted mennyi maradhat fenn a rostán?

– Háromszoros szűrőt alkalmazunk. Különösen eleinte tele leszünk lelkesedéssel és olyanokat is kiemelünk majd a sok rossz közül, amit jónak hiszünk. Ám azt hiszem, már az első hét után kialakul egy képzeletbeli szint, egy alsó határ. És ezt elég magasra akarom felvinni, hogy ne is veszítsünk időt azokkal a pályaművekkel, amelyek még ezt a mércét sem ütik meg.

– Vagyis...?

– Én már annak is örülnék, ha minden százból három elérné ezt a szintet. Aztán a beérkező ezrekből ott marad körülbelül száz, vagy annyi sem. Annak már mi ketten ülünk neki. Amit rossznak találunk, helyesebben nem olyan jónak, azt megint könyörtelenül kidobjuk. Ami gyanúsán jó, azt mindketten elolvassuk és a végén mi hozzuk meg a döntést.

Montesimo felállt, ide-oda járkált a szűk kis teraszon. Sovány teste olyan volt, akár egy kissé görnyedt felkiáltójel. Mario elgondolkozva figyelte apját, csak tudat alatt hatolt el hozzá, hogy lám, milyen sovány. Mostanában mintha csak fogyna. De tekintete elszakadt tőle, ő is felállt, odament melléje. Lenéztek az utcára, lassú autók húztak a sarki lámpa felé. Piros, sárga, zöld fények váltakoztak, a kocsisor sohasem tűnt el teljesen. Mint egy időnként részeire szakadó gigantikus fémgiliszta, úgy mozgott odalent az aszfalton az áradat.

– Még a végén díjat alapítunk...

– Nem zárom ki. Ez lesz a rangos Montesimo-díj – Mario persze a mondat végére már elnevette magát. De csak egy percig, aztán így folytatta: – Nagyon örülnék, ha három igazi novelláskötetet találnék. Sőt, talán már kettővel is kiegyeznék. Manapság mindenfelé a regényekért adnak díjakat, a novellákat elhanyagolják.

– Ritka alkalom, hogy minden kötöttség nélkül jelentkezhet bárki – Roberto egy pillanatra becsukta a szemét, kezével erősen a korlátba kapaszkodott. Csak nem kezd el szédülni, ötven évesen...? Azelőtt ilyesmi soha nem fordult elő.

– Ezért remélem, hogy sokan küldenek novellákat. És minél többen küldenek, annál nagyobb a valószínűsége, hogy találunk egy-két nagyon jót. Az is lehet, hogy felfedezünk egy-két új író?

Montesimo mosolygott fia lelkesedésén, mégis őszintén tette hozzá:

– Talán igazad lesz, Mario.

Veronica félrehúzta a függönyt.

– Jó reggelt, kisasszony!

Ingrid lassan mozdult. Tudat alatt már félig ébren volt, hallotta azt is, hogy nyílt az ajtó és a szobalány bejött. Most egy pillanatra mintha hallgatózott volna – érdekelte, hogy mi történik a szervezetében? De a teste hallgatott, jólesően. Vagyis minden rendben van, nyugtázta. Csak utána nyújtózott egy hatalmasat:

– Jó reggelt, Veronica.

A fény csak egy röpké ideig bántotta a szemét. Aztán máris mosollyal viszonzta, hogy a világ is rámosolygott, egyelőre csak az ablakon keresztül. De már ez is üzenet volt onnan kintről, abból a hatalmas, érdekes, izgalmas világból!

Amiről még olyan keveset tudott.

De ez most nem bántotta. Tele volt energiával. Mire kijött a fürdőszobából, amely innen, a hálósobából nyílt és csak az övé volt, egészen felfrissült. És addigra Veronica is bevetette az ágyat. A nyitott ablakon beözönlött nemcsak a fény, de a nagyváros nesze is. Itt, a villanegyedben ez csak afféle halk háttérzaj volt. A közeli térről hallatszottak az autók, mint messzi brummogás. A régi római kori diadalív körül hajtanak lefékeződve, összetorlódva. Innen is csak egy utcán, éppen a diadalívhez lehet kihajtani.

Veronica megint visszajött. Szokása szerint nem jött be a szobába, ha csak rövid közlendője volt. Most is csak a kis kerek, feketehajú feje jelent meg a feltároló nyílásban:

– Az édesanyja reggelire várja, kisasszony.

– Idő...? – kérdezte Ingrid sebesen és máris leült a toalettasztala elé.

– Tíz perc.

– Csinálj valamit, hogy tizenkettő legyen! – és máris nekiesett saját arcának. Mire a tükörben ismét az ajtó felé nézett, az már régen be volt csukva. Szinte látta maga előtt, ahogyan Veronica lesiet a konyhába, valami ürüggyel beszélgetést kezdeményez a szakácsnővel. Bár egy reggelihez nincs szükség a szakácsnőre, az legfeljebb mint a konyha főnöke vigyáz a terítésre és kiadja az ennivalót a hűtőből, a konyhai tárolókból. Ha csak a mama nem csináltatott virslit, de ennek kevés az esélye. A virslit ő igencsak póriás ételnek tartja. Viszont Gustav bácsi kedveli.

Tizenkét perccel később farmernadrágban, blúzban és a lábán papuccsal szaladt le a lépcsőn. Már észre sem vette, hogy a falakon oly sok az aranyozás. Az ebédlőben sem volt ez másképpen, itt ráadásul az egyik falat teljes hosszában egy freskó díszítette. Nem volt klasszikus alkotás, talán valamikor a tizenkilencedik század vége felé

festette valaki. Azt a történelmi jelenetet ábrázolta, amikor Stenburg lovaskapitányt, a későbbi dinasztia alapítóját Otto császár lovaggá ütötte. Akkor kapták a Stenburgok a nemességet, vele a vaddisznófejes címet és egy szerény birtokot. Semmi kiváltságot nem adtak akkor még a címmel, de a kis birtok idővel szépen növekedni kezdett, amint-hogy a család is. Kétszer álltak nagyon-nagyon közel ahhoz, hogy választófejedelemmé legyenek a Stenburgok, de ez valahogy sohasem jött össze. Pedig egy választófejedelem nemcsak császárt választhat – de bizony őt is megválaszthatják!

Ingridet persze jobban érdekelte a terem másik oldala – ott padlóig érő hatalmas üvegablakok nyíltak a kis palota kertjére. Semmi sem volt itt óriási, maga a ház sem. A kert csak attól volt számára szép, sőt elragadóan kedves, mert réges-régi fák és méltóságteljes ciprusok, no meg „ősidők óta” itt élő díszbokrok és sövények szegélyezték a szépen nyírt pázsitokat. Ingriddel minden, amire csak születésétől emlékezett, ebben a házban történt. Hiszen itt élt már huszonnégy éve.

Most bőven ömlött be a napfény, az ebédlő ablakai keletre néztek. Érződött, hogy bár még csak tavasz van, a nyár már szinte letette a névjegyét. Vagy ha eddig nem – hát ezen a napon biztosan! Ingrid még kellemesen bele is borzongott a gondolatba, hogy milyen jó meleg lesz ma.

A hercegné akkor foglalt helyet. Szóval Veronicának sikerült valami ürüggyel visszatartani a reggelit. Az asszony házi köntöst viselt, de persze a jobb fajtából, alig mintásat, mert azt olyan közönségesnek tartotta volna. Rajta volt jó néhány ékszer, azokat az öltözet részének tartotta, a megjelenése azok nélkül nem lenne teljes, hitte. Szőke haját kontyba fogta.

A szobalány máris megjelent egy tálcával. Ingrid jó reggelt kívánt és leült szokott helyére – szemben a fényel. Hadd lássa a pázsitot, a ciprusokat! Amelyek csúcsa meg sem mozdult. Szóval nincs szél, állapította meg örömmel.

Sokszor megengedték neki, hogy a szobájában étkezzon. Az egész „egyetemi korszakában”, ami persze nem igazi egyetemet jelentett. Ez máig fáj neki, de mert Ingrid nem volt bosszúálló fajta, hát nem táplálgatta magában az efféle rossz érzéseket.

– Jó reggelt – felelte Marion Stenburg. Kritikus pillantást vetett a lányára. Mire nyitotta volna a száját, hogy szóvá tegye, Ingrid egyetlen finom, sőt mondhatni előkelő kézmozdulattal megtorpanásra készítette a várható szóáradatot:

– Ne mondj semmit, mama. Ez egy itthoni öltöztet. A városba majd természetesen civilizáltan megyek.

– Sohase feledd, ki vagy – tette még hozzá az anyja komolyan. De a tekintetét már rajta felejtette a lányon. Még a narancslés poharat sem markolta, ujjai az aranygyűrűkkel tévován heverték az asztalon. Az ezüst étkészlet súlyos darabjai érintésre, használatra vártak. A kisebb és nagyobb tárgyakra szélén kék-sárga csik futott körbe, a Stenburgok színei. A falon, a bejárattal szemben pedig ott lógott a fából kifaragott domborműves címer a vaddisznófejűvel. „Hát igen, itt minden abszolút Stenburg” – gondolta Ingrid. Sajnos hozzá kellett számítania a jelenlévőket is. A családból mára csak az anyja és ő maradtak, férfitudó nincsen. Gustav bácsi csak tanácsadó, kívülállónak számít annak ellenére, hogy már akkor is a Stenburgokat szolgálta, amikor Ingrid még a világon sem volt. Apa halála óta – akire Ingrid csak ködösen emlékezett, kislány volt még, amikor elvitte valami betegség – Gustav bácsi fontos szerepet töltött be a családban. Vagy inkább mellette: mert Gustav mindig mellettük volt, de sohasem túl közel.

Éppen felbukkant ő is. Kissé hajlott már, világít ősz haja. Az arcán most már mindig ott ült a fáradság. Pedig csak... mennyi is...? Hatvanhat éves, Ingrid így emlékezett. Mielőtt még Veronica eléje tette volna a párolgó kávét, már érezte annak aromáját. Ez az – ujjongott benne valami – az ilyen reggelekért érdemes élni! Hát még, ha egy kisebb házban élne, ahol csak ő van és még valaki, és reggelizni kimehetnek a teraszra, ahonnan gyönyörű tájra látni, vagy a tengerre... Néha esténként, elalvás előtt sokáig gondolkozott ezen. Millió módon próbálta elképzelni magát egy ilyen házban és ami vele járna: egy nagyon is másféle életben.

– Jó reggelt. Bocsánat a késésért – csoszogott oda az öreg. – Már nem vagyok olyan gyors, mint valamikor.

– Jó reggelt – csicseregte vidáman Ingrid. Az öreg ráfeledkezett, megvillant a szeme és mosolyra húzódott az ajka. Látszott, tetszik neki ez a „gyerek”. Mert neki Ingrid most már örökre gyermek marad – ezt is elárulta a tekintete.

– Jó reggelt – Marion asszony hangja szigorúbban csengett. Gustav még vetett rá egy bocsánatkérő pillantást. Ingrid megjegyezte:

– Még csak most tálalnak, nem vesztett semmit, Gustav bácsi. Marion azonnal felcsattant:

– Ne „bácsizd” folyton Gustavot! Mégiscsak furcsa, hogy egy hercegnő így szólítson egy tanácsos urat.

Ingridnek nagy kedve lett volna folytatni a játékot és ezzel felbosszantani az anyját. Nem sok hiányzott, hogy felálljon, alaposan körülnézzon, még az abrosz szélét felemelve az asztal alá is bepillantson, úgy kérdezze: „Tanácsos urat én nem látok itt sehol.” Merthogy neki Gustav csak a „bácsi” volt, apja helyett apja, igaz, mindig kissé nehézkesen igyekezett a férfi kitölteni a kerteket, amelyeket éppen Marion hercegné szabott meg.

Marion jól látta a lánya arcán, mire gondol és csöndesen rászólt:

– Ne mesterkedj, Ingrid.

Veronica végzett a kávéosztással, térült-fordult és máris hozta a péksüteményeket. Még melegek voltak. Mindhárman élvezettel vetették rá magukat.

– Valaki már hajnalok hajnalán dolgozott, hogy itt legyen a mi asztalunkon a sütemény – jegyezte meg. Gustav „hercegi tanácsos úr” már megszokta Ingridtől az efféle „szocialista” szövegeket, rögtön kész is volt rá a válasza:

– Az a valaki egy pék, aki egészen jól keres ezen a nagy önfeláldozáson. Különben is, azért találták ki a társadalmi munkamegosztást, hogy mindenki végezze a maga dolgát. A pék hajnalban süssön, az éjjeliőr éjjel legyen ébren, a buszsofőr elvigye a buszt, ahová kell, a bolti eladó eladja az árut...

– És én? – kérdezte Ingrid. Önmaga számára is váratlan volt ez egy kissé, el is hallgatott rögtön. Veronica már nem mutatkozott, ők hárman magukra maradtak az ebédlőben. A hosszú asztal egyik végében ültek. Marion természetesen az asztalfőn, balra tőle Gustav, vele szemben Ingrid. A lánya arcán aranyló fények táncoltak.

Marion hercegnő vaját kent félbevágott süteményére:

– Ez hogyan érted?

– Hát úgy, hogy a Gustav bácsinak... pardon, a hercegi tanácsos úrnak... igaza van, akkor én mit keresek itt? Mi a dolgom a társadalmi munkamegosztásban? Nekem nem jutott feladat?

Marion egy riadt pillantást vetett Gustavra. Aki letette a villát, amivel éppen a felvágottas tál felé nyúlt és mélyet lélegzett. Hát igen, ehhez a mesterséghez nagy türelemre van szükség – ez volt az arcára írva. Mindazonáltal mégsem keltette egy mártír benyomását, amikor magyarázni kezdett Ingridnek:

– Kedvesem, a pék sem rögtön lett pék és az eladó sem eladónak született. Úgy értem, gyermekként még nem tudhatta egyik sem, és sok száz millió másik ember sem, hogy mi lesz belőle, ha felnőtt.

– De talán az a pék huszonkét évesen már tudta, hogy pék lesz belőle.

A célzás világos volt. Ingrid a maga huszonkét évével itt toporgott az élet küszöbén és nézte a rengeteg ösvényt: melyiken induljon el? Vagy nem is volt ott olyan sok ösvény? Talán éppenséggel... egyetlen egy sem?

A hangjából kiéreztek ezt az aggodalmat. Most már Marion asszony is besegített a tanácsosnak:

– Nyugalom, kislányom. Most végeztél el az egyetemet. Még sokféle választás előtt állsz.

– Egyetemet...! – legyintett a lány. Örökre benne rekedt a sajnálat, hogy az anyja nem engedte el rendes nappali szakra, mint másokat. Tanárok jártak ide a palotába, nehogy belekeveredjen a kábítószeres, alkoholos, mulatozós, szerelmeskedős diákseregbe. Marion mindennél jobban félt az ilyesmitől, az efféle emberektől és helyzetektől. Amit persze közről nem ismerhetett, hisz sohasem élt máshol, mint az efféle palotákban.

Az anya jól tudta, mi jár a lánya fejében, hát válaszolt a ki nem mondott kérdésekre is:

– Nem rövidültél meg, hidd el nekem. Sőt, sok ezer diákkal szemben, akik elzüllöttek az egyetemen, teherbe estek, narkósok lettek, megymás... hát hozzájuk képest itt vagy, épen és egészségesen, ráadásul a kezedben egy diplomával.

– De semmit sem tudok az életről, ami odakünn van – intett a kert, a kerítés, a város felé. Gustav nyugtalanul mozdult, de látva, hogy most a hercegné vette át a szót, hallgatott. Ellenben kihasználta az alkalmat, vastagon megkenete kenyerét és kivett a tányérjára egy csomó felvágottat. Ám, nem volt szerencséje – Marion asszony amellest, hogy erkölcsprédikációt tartott a lányának, figyelte, mi történik az asztalon. Most egyszerűen odanyúlt, villájával a felvágottak felét kivette a férfi tányérjából és visszatette az asztal közepén terpeszkedő kék-sárga csíkos tálba:

– Megint meg fog ártani, mint a múltkor, Gustav!

Gustav behúzta a nyakát. Marion szeme Ingridre villant:

– Van időd megtudni, amit kell. Mostanában néha úgyis elmentél, ha jól tudom.

– Hát persze. Körül kell néznom a városban. Olyan keveset láttam belőle.

– Gyermekkorodban mindent megmutattunk.

Ingrid behunyta a szemét. Emlékezett még jól. Amíg apa élt, a családnak anyagilag is jobban ment. Kocsit tartottak sofőrrel. Vasárnaponként irány a templom, ahol Ingrid rettenetesen unatkozott és fázott, még nyáron is. Utána

vissza a kocsiba és minden vasárnap kötelezően megnéztek valamilyen műemléket. Híres emberek sírjait, erődöket a környéken, egy-egy templomot vagy palotát, néha múzeumot. Elmondhatta hát, hogy csakugyan mindent látott már ebben a nagy városban – és mégis, egyik műemlékhez sem kötötte semmilyen kellemes gondolat. Nem volt mire emlékeznie, csak arra, hogy folyton az ünnepi ruhájára kellett vigyáznia, autóból ki, autóba vissza, közben illedelmesen tipegni a márványpadlókon, csöndesen beszélni, mert „hangoskodni nem illik”, különösen persze „egy Stenburgnak kell illedelmesen viselkednie”. Ingrid, a kislány nemegyszer körülnézett az ilyen helyeken, sok embert látott, akik szabadon társalogtak, hangosan nevettek. Szóval ezek nem Stenburgok, állapította meg irigykedve. De jó lenne nem-Stenburgnak lenni, mint ők, és úgy viselkedni, ahogyan akar...!

Egy-egy nagyobb téren kitépte kezét az apjából és nekieredt, futott át, galambfelhőket riasztva fel – maga sem tudta, hová. Az apja nem szaladt utána – hiszen ő is Stenburg volt, hát nem viselkedhetett feltűnően, póriasan. Marion ilyenkor általában a mögöttük szinte észrevétlenül lépkedő inas-sofőrt utasította, aki aztán Ingrid után eredt és elkapta a kezét, visszavezette szüleihez. Ingrid még most is látja akkori önmagát, amint durcásan lépked a család felé, rángatja a sofőr erős kezét és haragszik az egész világra...

Most már nem haragudott a világra, dehogy. Még Marionra vagy Gustav bácsira sem.

– Azért ez nem ugyanaz a város, mint tizenöt évvel ezelőtt – ellenkezett. Vagy azt hitte, érvel? Gustav persze lapított. Marion vállat vont és most ő sem beszélt sokat. Csak megjegyezte még.

– Felnőtt vagy, lányom. Tiéd a délelőtt. Ebédre várunk, és utána készülődhetsz, vendégeink lesznek.

– Kik?

– A Contavicini-család.

– Unalmasak – vágta rá Ingrid kapásból, és beleharapott kenyerebe. Marion uralkodott magán. A legszívesebben persze az asztalra csapott volna, hogy felugráljak a tányérok, Veronica és a szakácsnő rémülten berohannak a konyhából, ilyen üvöltést sem hallottak még ebben a házban...! De hát Marion is Stenburg volt, azzá lett, amikor feleségül ment egy Stenburghoz. Hát most csak egy észrevehetetlenül rövid pillanatig tartott benne a lelki vihar, amit kívülről nem is láttak. Aztán halkán megjegyezte:

– Talán mások is ezt mondják rólunk.

„És nyilván igazuk van”, szerette volna mondani Ingrid. Ám a tekintete akkor találkozott Gustav bácsi szemével, aki mintha figyelmeztette, csöndre intette volna...? Lehet, csakugyan így volt. De amikor Ingrid másodszor is odanézett, már nem láthatta a férfi szemét.

Imádta a várost.

Talán azért, mert szép volt, mert öreg volt, nagyon-nagyon régi. Legalább kétezer éves. Itt a falak a múltat leheltek magukból, a kőről, amin járt, tudhatta, hogy ugyanitt, mások lába alatt volt már ötszáz évvel ezelőtt is. Hány millió láb koptatta, míg ilyen sima lett a felülete...?

Imádta a várost azért is, mert számára ez jelentette a szabadságot. Itt más lehetett ő is, nem olyan, mint a palotában. Persze itt is Ingrid Stenburg volt a neve. Mégis, itt nem tartották őt számon, nem ellenőrizték a külsejét és azt, hogyan mozdul, szól vagy viselkedik. Valóságos és igazi felszabadulás volt kijönni a palotából már csak annak kertjébe is, hát még a városba!

Minden alkalommal, amikor kijött gyalog a diadalívhez, hogy buszra szálljon, mélyre szívta ezt a levegőt. Pedig itt sok autó járt, a levegő nem volt olyan, mint valaha... A diadalív a kétezer évvel korábbi római múltat emlékeztette. Aminthogy a belvárosban az az obeliszk is, amit állítólag Egyiptomból hoztak alig kétszáz éve. Ezek a réges-régi darabok szilárd támaszt adtak Ingridnek, aki történelem szakon végzett, és aki annyira szerette az irodalmat és a képzőművészeteket is...! Ha csak tehette, múzeumba ment.

De most más dolga volt. Buszra szállt és a folyó felé tartott. Hat megállóval odébb lepattant a buszról. Az órája szerint már öt perc késésben volt, hát futásnak eredt a járdán. Az utca széles volt, a járda kevésbé. Farmernadrág, blúz, félcipő – ez utóbbi nem véletlenül. Az instruktor megköveteli...

Már látta is a kocsit. A kis mellékutca sarkán állt, ahol találkozni szoktak. Kisebb csoport fiatal jött szembe. Ingrid valódi szőke haja szinte csillogott a délelőtti napfényben, az egyik fiatal férfi elismerően füttyentett. A fiatalok már Ingrid mögé kerültek, amikor az egyik boltból váratlanul eléje lépett valaki. Összeütköztek.

– Bocsánat – lihegte Ingrid. – Sietek.

A férfi is mondott valamit, nem hallotta. Talán ő is elnézést kért...? Fiatal volt, karcsú, magas. A szeme olyan

rokonszenves, bár most az első pillanatban nyilván haragudott. Ingrid ugyanis kis híján fellökte, de a fiatalember visszanyerte egyensúlyát. Ráadásul éppen a mobiltelefonjába beszélt, hát kénytelen volt most félbeszakítani. Ingrid még visszapillantott, aztán rohant tovább.

Az instruktor már átült a jobboldalra, szabaddá téve a volán mögötti ülést. Ingrid bevágódott:

– Jó napot, mester, és bocsánat a késésért! Így járnak a buszok.

– Jó napot. Ha már maga is vezetni fog, ne lökjön föl mindenkit, aki az útjába kerül – mormolta az öreg, majd hátradől: – No, dolgozzunk, mert az elvesztett időt nem tudom behozni! Tizenkettő nulla-nulla perckor már egy másik tanuló fog itt toporogni. Kisasszony, motort be, kuplungot is be, egyes sebességbe, és lassan indulás...! Ne feledkezzen meg az indexről, mert máris fordulunk.

A majdnem fellökött fiatalember még ott állt a járda szélén. Láta a lányt beszállni a kocsiba. Mielőtt a jármű elfordult a sarkon, leolvasta az oldaláról az autósiskola nevét.

Ingrid a parkban olvasott. Itt az árnyékban nem volt nagyon meleg. A tavasz voltaképpen már-már szinte nyárrá lett. Néha letette a könyvet és a hinta-ágyban ringatózott egy sort. Jól érezte magát. Arra most nem gondolt, hogy a zsebpénzéből mennyit kellett takarékoskodnia, hogy az autóvezetői tanfolyamot kifizethesse. De kifizette és már a vége felé jár. Még egy-két hét és meglesz a jogosítványa. Ugyan saját autója nincs, de talán az anyja vesz neki egyet? Bár Ingridnek fogalma sem volt a Stenburg-család pénzügyeiről, azt azért sejtette, hogy nincsen sok. Hát igazából nem számított arra az autóra, de azért vezetni tudnia kell.

Veronica szaladt át a pázsiton:

– Kisasszony, kisasszony!

– Itt vagyok. Mi a baj?

– A hercegné üzeni, hogy tessék készülődni. Két óra múlva itt lesznek a vendégek.

– Nekem nem kell két óra, hogy elkészüljek – mormolta elégedetlenül. Csak akkor vette észre, hogy Veronica a szája elé kapta a kezét, nevetett.

– Mit mulatsz, Veronica?

– Á, semmi, semmi. Nem is nevetek – felelte a lány, erőlködve komoly arcot vágott, aztán megint kipukkadt belőle a nevetés. Most már vele nevetett Ingrid is, bár nem tudta, miről van szó. Ám a lány nevetése valósággal fertőző volt, nem állhatta meg ő sem.

– Csak eszembe jutott... hogy a hercegnének mennyi dolga van, míg... szóval amíg úgy néz ki, ahogyan szokott. Sokszor már hajnalban felkel, hogy reggelire készüljön.

Egy pillanatig nézték egymást. Veronica talán csakugyan megijedt, hiszen most a lánya előtt „mószorolta” a ház úrnőjét. De aztán Ingrid is végiggondolta ezt és maga is mosolygott:

– Hát igen. Rettenetes dolog az öregség, majd meglátjuk mi is.

Ezen már tényleg nem lehetett nevetni. Ballagtak át a pázsiton, be a házba. Még nem értek oda, amikor Ingrid megkérdezte:

– Mondd, Veronica, van valakid?

– Úgy gondolja a kisasszony, hogy...egy fiú?

– Hát éppenséggel nem egy másik lányra gondoltam.

Ezen Veronica megint kacagott egy sort, a szeme gyanúsán csillogott, amikor körbepillantva Bizalmasan lehalkította a hangját.

– Hát éppenséggel lenne egy. Tetszik tudni, hetente egy napot vagyok otthon. A szomszéd házban lakik egy olyan...Vincenzo, no, az a neve. Bizony minden vasárnap átjön valami ürüggyel. Már többen is mondták, hogy tetszem neki, azért kerülget.

Ingrid rámosolygott:

– Jó neked, Veronica.

A bejárati ajtóhoz értek. Veronica egyszerűen jegyezte meg, minden sajnálkozás vagy biztatás nélkül:

– Majd lesz a kisasszonynak is, hiszen olyan csinos.

– Igazad legyen – mosolygott Ingrid, kissé kedvetlenül. Reménytelenül...?

A vendégek két kocsival érkeztek.

Mindkettő fekete volt, hosszú, elegáns, csöndes. Bekanyarodtak a kapun, megkerülték a virágágyást, amit a hetente egyszer itt dolgozó kertész gondozott és megtorpantak az oszlopos bejárathoz vezető pár lépcsőfok előtt. Gustav várta őket, mint afféle „majordomus”, aki most ebben a percben a Stenburgokat képviselte. Mint egykor ősei a régi századokban?

Ingrid az emeleti ablak függönye mögül nézte a társaságot. Pár éve egyszer már találkozott Contaviciniékkel, nem fiatal házaspárként emlékezett rájuk. Hallotta, hogy az anyja mostanában gyakorta telefonál nekik, és egyszer-kétszer a városban is találkoztak, úgy tudja. Sejtette, hogy anyja nem ok nélkül invitálta őket most éppen ide.

Az első kocsiból kipattant a sofőr és megkerülte az autót. Kitérta a kocsiját. A másik oldalon kiszállt a férfi, a sofőr kisegítette a hölgyet. Terebélyes asszonyság volt Linda Contavicini. A férje sem éppen egy sovány ember, ráadásul nem nőtt nagyra, ezért még a valóságosnál is szélesebbnek látszott.

A másik kocsit egy fiatalember vezette, aki rögtön leparkolt kissé oldalt és minden személyzeti segítség nélkül szállt ki. Korán kopaszodó huszoneves, barna bőrű, élénk mozgású – ennyit látott belőle Ingrid. Valami megmozdult benne, látva a fiatalembert. Rémlott neki, hogy a Contaviciniknek van egy fiuk is. Csak nem azt hozták most magukkal? Ingrid rosszat sejtett.

Aztán percekkel később lent a szalonban találkoztak mindnyájan. Gustav bekalauzolta a három vendéget. Marion Stenburg szokása szerint bőven felékszerezve nyújtotta a kezét:

– Linda, drágám! Olyan régen láttalak!

– Még szerencse, hogy közben azért néha beszéltünk telefonon – nyájaskodott a terebélyes asszonyság is. A kezén súlyos aranyláncok csillantak, előkelőséget hangsúlyozó bordó alkalmi ruhát viselt, alul kilátszottak igen vaskos lábai. Olyan keblei voltak, akár egy Wagner-énekesnőnek, Ingrid rögtön valamiféle kolosszus-Brünhildét látott maga előtt.

A férfi csöndesebb, mosolygósabb ember volt, aki neje mellett nem nagyon juthatott szóhoz, de ezt szemlátó-mást nem is bánta. Régiesen kezet csókolt Marionnak, aztán nem titkolt kíváncsisággal vette szemügyre Ingridet. De mély medvehangján rögtön mentegetőzött is:

– Nézze el nekem, hogy így megszemlélem, kedvesem. Az édesanyja sokat mesélt önről és évek óta nem lát-tam.

– Hát én már csak ilyenre sikerültem – és Ingrid pukedlizett, mosolyogva. A két hölgy kényszeredetten felka-cagott, mint akik jó tréfának tartják a dolgot. Veronica azonnal felbukkant, tálcán hozta a teáskannát. A szalon kis asztalkáján a cselédek már előzőleg szétrakták a sárga-kék csikos csészéket a vaddisznófejes címerrel... De még nem ülhetek le, mert volt egy harmadik vendég is.

– A fiam, Vittorio Contavicini.

Ingrid kezet nyújtott. Közben az anyja ott lelkendezett mellette, kissé kellemetlenül magas hangon:

– Óh, hogy megnőtt a valamikori kis Vittorio! Hány éves is már?

– Huszonégy – dicsekedett a boldog anya. Contavicini úr csak mosolygott tömött bajusza alatt. Ingrid arra gondolt, ha valakinek Adalberto a keresztnéve, akkor szinte dukál hozzá egy ilyen bajusz...

Vittorio magas homloka, értelmes tekintete nem sugárzott örömet. Ingrid még semmit sem sejtett, hát éppen olyan volt hozzá, mint másokhoz. A vele egykorúakhoz, akikkel persze ritkán találkozott.

– Szia, Vittorio.

– Szia – már a köszönés is olyan kényszeredetten jött ki a fiúból. Így hát Ingrid nem foglalkozott vele tovább. Teáztak.

Előkelő unalom lebegett a levegőben. Ingridnek volt már gyakorlata ebben és szemmel láthatóan Vittorio sem először élt át ilyen órákat. Udvariasan úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, mosolygott, olykor még részt is vett a társalgásban. Szigorúan csak kérdésekre válaszolt. Ő maga nem kérdezett és nem szólt bele mások beszélgetésébe. De Ingrid, aki szintén inkább csak megfigyelő volt itt és most, látta: ez a jólneveltség csak álca. Valójában Vittorio egészen másféle ember lehet. Önmagáról is éppen ezt tartotta, hát valamiféle szimpátia ébredt benne a fiú felé.

Vittorio néha rápillantott, majd zavartan elkapta róla a tekintetét. A méretre szabott öltöny szépen feszült rajta, minden mozdulata illett ehhez a társasághoz. Ingrid gondolatban sebesen elemezte saját külsejét. Sötétkék estélyi ruha, ez a szín kiemelte szőkeségét, amit az anyjától örökölt. Errefelé azért nincs olyan sok szőke nő, mint arra

északabbra, és ha vannak is, hát sokan csak festik a hajukat.

Ugyanakkor azt is sejtette, hogy Vittoriónak valami baja van vele. Vagy csak elfogult? De amúgy nem látszott félszegnek. Még amikor kiszállt a kocsijából, egészen másképpen mozgott. Sokkal magabiztosabb volt akkor, mint most. Lehet, csak a szülei társaságában volt ilyen tétova, kiváró, ennyire „lefékezett”?

Nem tudta hát, mit kezdjen vele. Az „öregek” sok mindenről beszéltek. Gustav is leült közéjük, bár ő nem volt családtag. Mégis Ingridnek volt egy olyan érzése, hogy a bácsi úgyis mindenről tud, ami történik. Mert hogy valaminek azért zajlania kell a háttérben, azt halványan érezte. Próbálta kitapogatni a beszélgetésből, de nem sikerült. A felnőttek annyi mindenről beszéltek!

Egyszer csak Marion Stenburg a lányához fordult:

– Látom, megittátok már a teát. Ingrid, mutasd meg Vittoriónak a házat és a kertet, kérlek.

Ingrid mit sem sejtve állt fel, de azonnal. Mert megszokta, hogy azt teszi, amit az anyja mond. Itt most közömbös volt az ő akarata. Vagy arra gondolt, a felnőttek akarnak megbeszélni valamit maguk között? A szeme sarkából azt látta, hogy Vittorió nem akarózik menni. De neki sem volt választása. Hát a fiatalember kényszeredetten követte. Amikor kimentek a szalonból, Ingrid gondtalanul megkérdezte:

– Benn a házban kezdjük, vagy a kertben?

– Nekem mindegy –felelte amaz mogorván. Ingrid gondolatban vállat vont, az efféle „lelki vállvonogatás” eddig is segített. Így könnyebben tudta magát túltenni a számára kellemetlen és érthetetlen dolgokon.

Kimentek a kertbe. Mindenütt Ingrid ment elől, Vittorio követte és nem szólt. A lány egy ideig még mesélt a fákról, meg arról, hogy melyik milyen fajta és mikor ültették. Végre a férfinak is felébredt valami érdeklődés. A pázsiton álltak és a palotát nézték. Ami igazából csak egy nagyobb villa volt.

– Ez mindig a tiétek volt?

– Hát, nem is tudom. Én arra emlékszem, hogy mi itt laktunk. Az apám meg azt mesélte, hogy már ő is itt gyerekeskedett. Vagyis legalább hetven éve a miénk, azt hiszem. Miért kérded?

– Hogy én is kérdezzek valamit – egy pillanatra valami mosoly-féle suhant át Vittorio arcán, Lehet, így akarta csökkenteni a mondat élett? Vagy valóban ilyen cinikus volt? De ez tényleg csak egy röpké pillanat volt, aztán elkapta a szemét a lányról és az arcára ismét visszatért a kelletlenség kifejezése. Ingrid tovább mesélt a házról, mert közben már bent jártak. Szólt a címről, a családi jelenetekről, amelyek tizenkilencedik századi festményeken jelentek meg a falakon. Pár szót mondott a kisebb-nagyobb szobrokról is, amiket az ősei gyűjtöttek össze valahol – ki tudja, milyen kalandos vagy erőszakos körülmények között? Közben azonban végig érezte, hogy nem sikerült átjutnia azon a falon, amely ismeretlen okból ott magasodott Vittorio Contavicini lelkében.

A végén Ingrid magában már dühös is lett. „Mi a fenének töröm itt magamat? Hisz ezt a fickót semmi sem érdekli. Lehet, hogy jó iskolákba járt és kiművelték rendesen, de akkor meg annál faragatlanabb a viselkedése”. A jelenség önmagában viszont izgatta. Miért ilyen ez a Vittorio? És csak vele viselkedik így, vagy másokkal is? Csak mostanában, csak ma, vagy máskor is, netán mindig, merthogy ilyen lenne a természete? A szülei egészen mások, barátságosak, kedvesek. No persze, távolságtartóak, hiszen ők is arisztokraták.

Hát igen, a szülők... Amikor visszatértek a szalonba, Ingridnek egy pillanatra olyan benyomása támadt, hogy mindenki az ő arcát nézi. A Contavicini-szülők, meg az ő anyja, sőt Gustav bácsi is. És nagy csönd lett, amikor beléptek. Hát ezt az űrt igyekezett kitölteni nemcsak a kérdéseivel, hanem teljes egyéniségével is. Rájuk nevetett:

– Nos, miért hallgattak el mindnyájan? Valami titokról volt szó? Olyasmiről, amit nem szabad a gyerekek orrára kötni?

Csak annyit vett észre, hogy Gustav bácsi önkéntelenül rábólint, mint aki helyesli, de aztán észbe kapott és ő is élénken csóválni kezdte a fejét. A Contavicinik meg kórusban tiltakoztak:

– Jaj, dehogy! Nem tennék mi olyant!

– Különben is, lát itt valaki gyerekeket?

– Csupa komoly felnőtt van köreinkben.

Marion a vendégekhez fordult:

– Ingrid már csak ilyen. Mindent szeretne tudni, mindent megismerni az életben.

Vittorio ekkor egy olyan pillantást vetett Ingridre, mintha akkor látná először. A tekintetük ismét találkozott, de az sem volt több egyetlen másodpercnél. Behívták Veronicát, aki még egyszer töltött mindenkinek, fogyóban volt az édes és a sós sütemény is. A nők hamarosan a fogyókúra rejtelmeibe merültek egymás mellett ülve, a férfiak pedig

a tőzsde pangását kezdték ócsárolni. Vittorio az ablakon nézett kifelé, mint akit mindennél jobban érdekel a látvány, ahogyan a könnyű szellő mozgatja a ciprusok csúcsát.

Két nappal később Ingrid ismét beült a mester mellé. A bajuszos férfi már nem is szólt. Talán valahol a lelke mélyén élvezte is, hogy a fiatal kisasszony milyen szépen vezet. Mert meg kell hagyni, hogy Ingrid jól vezetett. Nem sietett, az igaz, Ahogyan a nők szokták. Alapos volt, óvatos, figyelmes, és betartotta a szabályokat. Úgy látszott, hogy ez a vérében van. Aminthogy talán soha nem száguldozna ész nélkül, ahogyan azt ezek a mai fiatalok oly gyakran teszik. Túl gyakran. Miattuk van az, hogy minden reggel – de különösen a hét végén – azzal kezdődnek a reggeli híradók a tévében: „ismeretlen okból áttért a baloldalra”, meg hogy „járművével kisodródott az útról”, „túl nagy sebességgel vette be a kanyart” és „tiltott helyen figyelmen kívül elözött” és persze, hogy „nem az útviszonyoknak megfelelően vezette járművét”. A diszkóban töltött péntek, szombat, vasárnap éjszakák után történnek ezek, mormolta nemegyszer.

De ha Ingrid vezetési stílusát figyelte, szinte elérékenyült. Ez a lány egy minta-tanuló, pontosan azt teszi és úgy, amit és ahogyan kell. Nem felejtkezik meg az indexről, a sebességváltásról, észrevesz minden tiltó táblát, pedig azokból aztán tényleg erdőnyi sok van. Így aztán a mester, mire letelt a két óra és azt főleg a nagyvárosi forgalomban vezették le, kiállva a járda mellé úgy érezte, tartozik egy vallomással:

– Az a fiú nagyon kérte, hogy ne mondjam meg magának.

– Milyen fiú és mit kért? – Ingrid semmit sem értett és ez látszott is az arcán. Ami arra doppingolta az instruktort, hogy most már mondja végig a dolgot:

– Nem tudom, ki az. Helyes kölyöknek látszik, olyan maga korabeli.

– És mit akart magától?

– Mindenáron azt akarta tudni, hogy maga mikor jön legközelebb órára. És hogy utána hol teszem ki.

Ingrid már csak egyet kérdezett:

– A nevemet is megmondta neki?

– Azt nem kérdezte. Ugye, nem haragszik?

Ingrid nem válaszolt. Mivel véget ért az óra, szó nélkül kiszállt. Az öregnek lelkiismeret-furdalása lehetett, ő is kiugrott és a járdán távolodó lány után kiáltott:

– Bocsásson meg...! És ne feledje, a jövő héten vizsgázik!

Ez most egy csöppet sem érdekelte a lányt. Kicsit összezavarodott, mint mindig, ha valami olyasmi történt vele, amit nem értett, amire nem számított, váratlanul jött. Kis retiküljét a hosszú szíjjon a vállára akasztotta, ment a buszmegálló felé. Körülötte az emberek jöttek-mentek, a boltok kirakatai kínálták magukat, valahonnan zene hallatszott, valaki egy spanyol slágert énekelt.

Máskor nézelődött, leste az embereket, a házakat, élvezte, hogy idekint lehet. Bizony a palotát nemegyszer börtönnek érezte, pedig senki sem tartotta ott bezárva. Most, maga sem tudta, miért, de szeretett volna innen minél előbb eltűnni. Csak nem Vittorio környékezi meg...? De miért tenné ilyen furcsa módon? Telefonálhatna is, sokkal egyszerűbb lenne a dolog.

Nem akart azon a környéken maradni. Talán veszély fenyegeti? Sokat hallani terroristákról, emberrablókról. Szaporázta hát a lépteit a délutáni napfényben, amikor egy fiatalember bukkant fel előtte, talán egy plakátoszlop mögül lépett ki. És máris ott állt előtte, mint aki nem engedi továbbmenni. Rögtön szólt is a lányhoz:

– Ugye, most nem akarsz fellökni?

A hangja kedves volt és szelíd. Nem, ez aligha emberrabló vagy terrorista... Ingrid csak nézte az arcát és akkor értette meg: ez volt az fiatalember, akit pár napja a mester kocsjához sietve tényleg kis híján fellökött az utcán.

A fiatalember magas volt, karcsú, barnahajú, és mosolygott. Tulajdonképpen a lány számára ez a mosoly döntötte el a dolgot. Valami azt súgta neki: aki így tud mosolyogni, aki ilyen rokonszenvesen szólítja le őt az utcán, az nem akarhat neki rosszat. Persze őt még úgy nevelték, hogy ez a berzenkedés megmaradjon sokáig. Meg is volt most is. Ő is elmosolyodott, de oldalt lépett.

– Nem bántalak, ne tarts semmitől. Csak engedj tovább.

– Lehetetlent kérsz tőlem – így a fiú. A hangja is kellemes volt és továbbra sem mozdult. Egymással szemben álltak, közletről látták a másikat. Ingridnek úgy rémlett, saját magát látja a nagy barna szemekben. Hűségese kutya-szemek?

– Miért lenne lehetetlen? – Ingridben is oldódott valami. Már nem sietett annyira. – Nézd, így kell ezt csinálni: az ember jobbra vagy balra tesz két lépést, és ekkor a másik számára rögtön szabaddá válik az út – maga is megtette ezt, így kikerülte a fiút és ment volna tovább. De az sebesen a nyomába eredt és megint eléje állt:

– Nem fizikai, hanem lelki lehetetlenség, amit követelt.

– Valami pszichés dolog? – kérdezte Ingrid kissé aggódva. És hangsúlyozva a „pszichés” szót. A fiú vette a lapot, közben állandóan Ingrid szemét kereste a tekintete.

– Nyugi, nem vagyok flúgos. Bár mióta a múltkor megláttalak, azóta érdekes dolgok történnek velem.

– Káros hatással vagyok rád? – és most már Ingrid is mosolygott. Átlátott a szítán, tudta, hová akar kilyukadni a fiú. Igazából nem volt ellene kifogása. Ha bárki is megtudná, hogy itt áll huszonkét évesen és soha még senki nem udvarolt neki, hogy még szűz, és soha nem is járt egyetlen fiúval vagy férfival sem...

De most mindezt magába fojthatta, elrejtette lelke titkos rejtekén. Egészen jókedvre derült, már nem tartott az ismeretlentől. Am egy kicsi évődésért ő sem ment a szomszédba. Közben a fiú megválaszolta iménti kérdését:

– Bizony lehet ezt károsnak is nevezni – a lány kérdő-csodálkozó tekintetére az ujjain sorolta fel: – Egy: rossz alvó lettem. Alig alszom valamicskét, folyton te jársz az eszemben. Kettő: a munkámat is rosszul végzem, szerencsére jóban vagyok a főnökömmel, de meddig mehet ez még így...? Három: alig eszem mostanában, étvágytalan vagyok, ugyanis sóvárgom.

Ingrid úgy nevetett, mint akit csiklandoznak. A fiút ez azonnal felbátorította. Rögtön helyet változtatott, a lány mellé állt, ugyanabba az irányba, kilépett katonásan és felvette a lány ritmusát. Majd feléje fordult és egészen más, most már komolyabb hangon kérdezte:

– Ugye, odamegyünk, ahová én szeretném?

– Az attól függ, hová szeretnél – vágta rá Ingrid, nem veszítve el józanságát. A jókedv örömet csepegtetett bele, ezt szerette. Most kezdte csak érezni, milyen nagy szüksége lenne egy ilyen társra. Aki sok egyéb mellett a vidámságával is felüdíti a lelkét.

– Óh, nekem most nagyon konzervatív ötleteim vannak...

– Korodhoz képest?

– Jaj, nem is mondtam még, milyen öreg vagyok? – és a fiú hirtelen... kisebb lett. Mint aki kórosan összetöprödött, vállai leestek, a feje előrekókadott, az egész teste megdőlt, térdei behajoltak és még mintha a karjai is hirtelen megrövidültek volna. Ilyen öregesen vánszorgott a lány mellett, aki csengő hangon kacagott.

– Hát ez tényleg szép kor lehet. Száz év?

– Százötven – javította a fiú, majd ismét kiegyenesedett és az előbbi stílusban folytatta: – Talán genetikus hibám, hogy nem tudok kitalálni semmi jobbat egy kávénál vagy fagyaltnál...

– Jó a sorrend – bólogatott Ingrid és nem ismert magára. Életében először megy randira? És ráadásul egy olyan emberrel, akiről semmit sem tud, mi több, akivel az utcán ismerkedett meg? Aki egyszerűen eléje állt és leszólitotta? Hát ezt alighanem el kell majd hallgatnia az anyja előtt. Aki egyszerűen elájulna, ha ezt hallaná. Talán meg sem kell neki mondani, az egészsége védelmében...?

Az idegen nagyon megörült:

– Hát, ha ilyen örömet szerezte nekem, akkor viszonzásul most én is neked. Ugyanis bemutatkozom: Mario vagyok.

– Ingrid.

– Tudom – szólta el magát, aztán úgy tett, mintha nem is ő mondta volna, körülnézett: – Ejnye, ezek a láthatatlan emberek mindig belebeszélnek a dolgaimba...

– Az autóvezető instruktor elmondta – jelezte Ingrid. Már egy kis téren voltak, árnyas napernyők alatt messziről rájuk mosolygott egy kávézó. – Csak nem tudtam, hogy te vagy. De el kell ismerni, találékony vagy.

– Ugye? És mennyi energiát fektettem az ügybe! – dicsekedett amaz, miközben helyet foglaltak egy kis asztalka mellett a kényelmes székekben. – Először is követtelek és láttam az autós cég nevét. Aznap este a telefonkönyvből kinyomoztam a címüket. Aztán megkerestem a pasast, aki az ilyen és ilyen számú kocsijukon oktat. Nem volt könnyű, mert senki sem tudta, hánykor jön be a céghez. Aztán rávettem, hogy beszéljen rólad.

– Kitartó vagy – ismerte el a lány.

– Csak érted tettem – így a fiú, most már merészebben. Ingrid szíve megdobbant. Tetszett neki ez a Mario, ám félt. Félt önmagától. Legbelül így korholta őt az a másik Ingrid: „Ez az első fiúd, hát persze, hogy tetszik, mert

még nincsen összehasonlítási alapod, azt sem tudod, melyik milyen és miben különbözik a másiktól...” De valami ösztön azt sugallta, érdemes az idejét Marióval tölteni.

Aki talán érezte ezt, talán nem. De már nyitotta a száját, hogy mondjon valami szépet, amikor a lány megelőzte:

– Hát persze! Ha nyolcvan éves fogatlan és bibircsókos vén banya lennék, aligha pattansz most elém a járdán.

– De napokkal korábban te sem lököl fel a járdán, nem igaz? Nyolcvanéves öreglányok szerfölött ritkán rohangásznak szélesebesen a közterületeken.

Ez a Mario olyan érdekesen beszélt, komoly fogalmakat kevert mulatságosan, közben pedig lelkesen nézett a lányra. Ingrid lassan felengedett. Úgy érezte, egyre kevésbé Stenburg és egyre inkább Ingrid lesz. Ez kimondatlanul is örömmel töltötte el, bár még nem egészen tudatosította magában, milyen jól is érzi magát, itt és most. Elröppentek a gondok, eszébe sem jutott a Contavicini-család, meg az anyja, a palota, ami lassanként szinte börtönné magasodik a lelkében.

Nézte a férfi lelkes tekintetét és érezte, hogy a Marióból áradó melegség lassan körbefolyik, mindent betölt. Magába öleli a testét, a lelkét. Jó volt így, nagyon jó.